

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/84/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117204474
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexander Mojš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117204474.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alexandra Mojša a sudcov JUDr. Ivica Hanuskovej a Mgr. Štefana Baláža, v spore žalobcu N., autorská spoločnosť, so sídlom v F., Y. 9, K.: XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, advokátska kancelária v Bratislave, Biely Kríž 3, proti žalovanému L. liečebné kúpele M. M., a. s., so sídlom v M. M., L. XXX, K.: XX XXX XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou PETKOV & Co, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Na vříšku 12, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 16.975,- EUR s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Ca/2/2017 - 280 zo dňa 05. 12. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 16.975,- EUR s príslušenstvom (výrok IV.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok V.), ako aj vo výroku, ktorým zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP zo dňa 18. 10. 2017 (výrok I.) **p o t v r d z u j e.**

II. Vo zvyšku odvolanie odmieta.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100%; o výške trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16.975,- EUR spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 01. 01. 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

1.2. Súčasne zamietol návrhy žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP z dôvodu konania na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, ďalej na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky a na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP z dôvodu konania na Súdnom dvore EÚ (výroky I. až III.).

2.1. Žalobca sa žalobou podanou 02. 03. 2017 domáhal ako organizácia, ktorej bol zverený výkon majetkových práv autorov, zaplatenia sumy 16.975,- EUR s príslušenstvom ako bezdôvodného obohatenia za neoprávnený zásah do práv autorov, ktoré žalobca vymáha titulom svojho oprávnenia na výkon kolektívnej správy autorských práv podľa Autorského zákona.

2.2. Žalobca nadobudol práva pre kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, okrem iného aj v oblasti verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Oprávnenie žalobcu na kolektívnu správu práv autorov eviduje Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky.

2.3. Žalované bezdôvodné obohatenie je za rok 2015 a zodpovedá výške obvyklej odmeny, ktorú žalobca stanovil sadzobníkom a používal v XXX hromadných licenčných zmluvách. Bezdôvodné

obohatenie zodpovedá výške obvyklej odmeny, ktoré žalobca vyčíslil za 153 zvukovoobrazových zariadení, ktoré prevádzkoval žalovaný vo svojich ubytovacích zariadeniach v M. M., v Liečebnom dome U. S. L. - hotel X hviezdíčkový po 29,50 EUR ročne, za 108 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení U. S. L. - hotel 3 hviezdíčkový po 26,- EUR ročne, za 53 zvukovoobrazových zariadení v ubytovacom zariadení E. - hotel X hviezdíčkový po 18,- EUR ročne. V izbách uvedených zariadení žalovaný realizoval prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení verejný prenos bez súhlasu autorov a bez uzatvorenej hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom. Tým sa dopustil neoprávneného použitia autorských diel.

2.4. Pokiaľ sa žalovaný bránil tým, že uzavrel zmluvy s organizáciami SOZA a SLOVGRAM, žalobca uviedol, že každá organizácia kolektívnej správy autorských práv v Slovenskej republike zastupuje iný okruh nositeľov práv, prípadne vykonáva správu pre iný spôsob použitia predmetov ochrany. Obvyklá odmena sa má posudzovať podľa toho, za akú odmenu získavajú licencie slovenskí používatelia, nie používatelia v iných štátoch. Poukázal na to, že podľa § 82 ods. 1 Autorského zákona je možné domáhať sa, aby výšku odmeny určil súd.

3.1. Žalovaný namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Žalobca je oprávnený uplatňovať si právne nároky výlučne v prospech tých nositeľov práv, ktorých na základe dohody (s týmito autormi) zastupuje. Žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, koho zastupuje a v akom rozsahu. Na preukázanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka v spojení s § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona nepostačuje, že v hotelovom zariadení je televízny prijímač a signál, ale je potrebné preukázať, že tento verejný prenos bol vykonávaný. Žalobca neuviedol, za použitie akých konkrétnych diel sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia.

3.2. Právna úprava v § 84 ods. 1 Autorského zákona predpokladá preukázanie použitia predmetov ochrany, pričom kolektívnu správu k audiovizuálnym dielam vykonáva nielen žalobca, ale aj výrobca originálu audiovizuálneho diela (producent), u ktorého vykonáva kolektívnu ochranu organizácia SAPA.

3.3. Žalovaný ďalej tvrdil, že v uvedenom období uzavrel licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy SLOVGRAM a SOZA a bol ubezpečený, že tieto zmluvy pokrývajú ochranu všetkých diel autorov.

3.4. Podľa žalobcu sú odmeny u obdobných organizácii v zahraničí nepomerne nižšie. Spochybnil spôsob výpočtu jednotlivých odmien v sadzobníku žalobcu a počet izieb, ktoré predložil žalobca podľa údajov z webovej stránky, ktorá nepatrí žalovanému. Žalobca zneužíva dominantné postavenie na trhu. V tej súvislosti podal žalovaný podnet na Protimonopolný úrad Slovenskej republiky.

4.1. Okresný súd vychádzal z toho, že žalobca je vecne aktívne legitimovaný ako organizácia kolektívnej správy, zaplatať bezdôvodného obohatenia sa domáhal podľa osobitnej právnej úpravy platnej v roku 2015, ktorým bol § 56 ods. 1 písm. g) zák. č. 618/2003 Z. z. (ďalej tiež „Autorský zákon“) v spojení s § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona. Podľa § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona je oprávnený vo vlastnom mene vymáhať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva a podľa § 81 ods. 1 písm. j) Autorského zákona je oprávnený vyberať pre nositeľov práv odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojím vyúčtovacím poriadkom.

4.2. Kolektívna správa sa vykonáva okrem iného v odbore verejný prenos podľa § 78 ods. 4 písm. b) Autorského zákona, ktorú vykonáva organizácia kolektívnej správy sústavne vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť. Žalobcovi bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy k audiovizuálnym dielam v odbore verejný prenos akýmkoľvek technickými prostriedkami.

4.3. Kolektívna správa je zastupovanie autorov ako osôb, ktoré majú priame majetkové práva k dielu, ale aj výrobcu originálu audiovizuálneho diela, t. j. tých osôb, ktoré vykonávajú majetkové práva podľa § 55 ods. 3 Autorského zákona.

5.1. Nebolo sporné, že poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení sa považuje za verejný prenos bez ohľadu na to, či sa televízory používajú a v akom rozsahu. Nebol sporný počet televízorov v ubytovacom zariadení žalovaného. Žalovaný nespochybňoval záver plynúci z rozhodnutia ESD vo veci C-306/05, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadeniam predstavuje nezávisle od použitia techniky verejný prenos podľa článku 3 ods. 1 smernice Rady č. 2001/29/ES.

5.2. Žalovaný tiež nespochybňoval, že so žalobcom nemal uzavretú licenčnú zmluvu. Žalovaný nepreukázal, že nositeľ práv vylúčil kolektívnu správu svojich práv podľa § 84 ods. 1 Autorského zákona.

6. Žalovaný nespochybnil ani výšku obvyklej odmeny v rozhodnom čase zásahu na území Slovenskej republiky. Súd nie je oprávnený posudzovať primeranosť tejto odmeny vo vzťahu k ostatným štátom, ani preskúmať mechanizmus stanovenia výšky odmeny v sadzobníku žalobcu. Výšku licenčnej odmeny by mohol súd preskúmať len v prípade žaloby o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 ods. 1 Autorského zákona.

7. Žalobca bol povinný preukázať existenciu neoprávneného zásahu do práva autora (resp. organizácie kolektívnej správy) udeliť súhlas na použitie diela, najmä na jeho verejný prenos. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona sa autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo, môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

8. Okresný súd žalobe vyhovel, lebo žalovaný uskutočňoval vo svojich zariadeniach verejný prenos bez toho, aby uzatvoril licenčnú zmluvu. V dôsledku toho je povinný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie v obdobných zmluvných podmienkach. Žalobcovi priznal z peňažného plnenia aj úrok z omeškania podľa § 517, § 563 Občianskeho zákonníka.

9.1. Okresný súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, čo žalovaný odôvodnil konaním na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky, ktoré sa týka návrhu žalovaného na posúdenie toho, či žalobca nezneužil dominantné postavenie na trhu. Konanie protimonopolného úradu nemá vplyv na predmet sporu, ktorým je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny.

9.2. Zamietol tiež návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP pre žalovaným tvrdený rozpor ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona účinného do 31. 12. 2015 s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 3, ods. 4 a čl. 20 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, pretože sankcia predstavuje dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny. Súdny dvor EÚ pri riešení obdobnej prejudiciálnej otázky, položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky dospel k záveru, že ustanovenie je v súlade s príslušnou smernicou 2004/48. Jedná sa o sankciu za neoprávnené používanie diela bez uzavretia licenčnej zmluvy.

9.3. Okresný súd zamietol aj návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, lebo pre potreby súdneho konania nebol dôvod obrátiť sa na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou, ktorú formuloval žalovaný: „Či bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy“.

10. Na právne zdôvodnenie okresný súd uviedol § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 78 ods. 2, písm. a), b), ods. 4 písm. b), § 79 ods. 1 v spojení s § 55 ods. 1 - 3, § 81 ods. 1 písm. i), j), § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve (Autorský zákon), ktorý bol účinný v roku 2015, v spojení s § 190 ods. 1 Autorského zákona č. 185/2015, ktorý nadobudol účinnosť od 01. 01. 2016.

11. Okresný súd priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný podľa § 255 ods. 1 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP náhradu trov konania od žalovaného v plnom rozsahu (výrok V.)

12.1. Žalovaný vo včas podanom odvolaní žiadal preskúmať všetky výroky rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolacie dôvody vyplývajú z porušenia procesných pravidiel. Namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov rozhodnutia, ktoré sťažujú vecnú argumentáciu k rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam. Žalobca v konaní neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o podstatných skutočnostiach.

12.2. Nebolo riadne preukázané, že žalovaný vykonával v žalovanom období verejný prenos ani to, v akom rozsahu, čo znamená, že žalobca nepreukázal existenciu bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonával práva nositeľov práv audiovizuálnych diel. Za podstatné skutočností žaloby žalovaný považuje identifikáciu nositeľov práv a k nim prináležiace

predmety ochrany, ktoré mali byť obsahom verejného prenosu v žalovanom období, ku ktorým zároveň žalobca spravuje majetkové práva nositeľov práv. Žalovaný spochybňoval existenciu dohôd medzi žalobcom a nositeľmi práv, resp. skutočný rozsah žalobcom spravovaných práv nositeľov majetkových práv.

12.3. Žalovaný spochybňoval neprimeranosť „obvyklej licenčnej odmeny“, ako si ju podľa svojho sadzovníka kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel. Zmluvy predložené žalobcom, z ktorých súd zisťoval „obvyklú licenčnú odmenu“ sú dôsledkom zneužitia dominantného postavenia žalobcu, tieto zmluvy sú absolútne neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobný nárok nepožíva súdnu ochranu pre rozor s dobrými mravmi. Pre žalobcu nevyplýva žiadna výnimka preukazovania bezdôvodného obohatenia, na základe ktorej by mal žalovaný preukázať, že sa neobohatil, alebo že vykonával neoprávnený verejný prenos všetkých diel nositeľov práv, ktorých majetkové práva spravuje žalobca, ak žalovaný nepreukáže, ktoré konkrétne diela oprávnenne použil.

12.4. Pokiaľ žalobca požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia titulom majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, odvodeného podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona od práva autora, do ktorého sa neoprávnenne zasiahlo, vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej v čase neoprávneného zásahu, potom mal žalobca preukázať existenciu dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor nositeľov práv zastupovaných žalobcom, t. j. neoprávnený verejný prenos diel spravovaných žalobcom a rozsah bezdôvodného obohatenia, ktorý závisí s obsadenosťou ubytovacieho zariadenia žalovaného. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel zo strany žalovaného formou verejného prenosu, ktoré podmienky musia byť kumulatívne splnené.

12.5. Žalobca nepreukázal ani rozsah bezdôvodného obohatenia. Nevyhnutnými a kumulatívnymi prvkami verejného prenosu, ako ho vykladá ESD je umiestnenie funkčného TV prijímača na izbu ubytovacieho zariadenia, jeho napojenie na televízny signál a existencia novej verejnosti- t. j. ubytovaní hostia na izbe. Rozsudok C-306/05 ESD vyslovil, že „...poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia...“. V rozsudku C-162/10 ESD vo výroku vyslovil „...prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša vysielaný signál...“. V rozsudku C-136/09 ESD vyslovil „... ak hotelové zariadenie prostredníctvom takto inštalovaných televíznych prijímačov distribuuje signál svojim zákazníkom nachádzajúcim sa v priestoroch svojho zariadenia, ide o verejný prenos.“ a ďalej „zákazníci hotelového zariadenia tvoria novú verejnosť“.

12.6. Existencia hostí v ubytovacom zariadení nebola zo strany žalobcu vôbec tvrdená, pritom tvrdenie o existencii hostí na izbách je významným skutkovým tvrdením. Žalobca bez udania riadnych skutkových tvrdení uplatnil nárok vo výške, ktorá by zodpovedala 100 % obsadenosti ubytovacieho zariadenia počas kalendárneho roka. Ak totiž nie je v izbe nik ubytovaný, nie je splnený predpoklad verejného prenosu - existencia novej verejnosti na izbe a objektívne na takej izbe nemôže dochádzať k verejnému prenosu. Samotné zabezpečenie funkčných TV prijímačov uskutočňujúcich prenos, napojených na TV signál sa samo o sebe nerovná prenosu v zmysle smernice č. 2001/29/ES a nemôže dochádzať k vzniku bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie nevzniká v dôsledku neuzavretia licenčnej zmluvy, ako sa snažil argumentovať žalobca, ale až momentom neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu. Nepreukázanie existencie novej verejnosti počas celého žalovaného obdobia znamená nepreukázanie neoprávneného použitia diel a právneho základu žalobného nároku.

12.7. Za bezdôvodné obohatenie nemožno považovať akýkoľvek prospech, ktorý by mohol vlastník veci teoreticky dosiahnuť, rozhodujúci je objektívne vzniknutý stav obohatenia ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva. Žalobca uplatňuje teoretický prospech, ktorý mohol byť dosiahnutý, ak by žalovaný platil licenčnú odmenu na základe licenčnej zmluvy, čím neprípustne stotožňuje dva rozličné vzťahy a síce licenčný vzťah, pri ktorom nezáleží na reálnom použití diela a vzťah z bezdôvodného obohatenia, pri ktorom je významné, či k použitiu diel dôjde a v akom rozsahu. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť iba dokazovaním, ktoré by preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia a žalobca také dokazovanie nenavrhol. Nezabezpečil si potrebný dôkazný prostriedok, knihu ubytovaných, aby vedel relevantne posúdiť dôvodnosť žaloby. Z vykonaných dôkazov nebolo možné dospieť k záveru, že bezdôvodné obohatenie vzniklo práve rozsahu, ktoré súd žalobcovi priznal.

13.1. Žalovaný spochybnil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ktorú súd prvej inštancie vyvodil zo skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané Ministerstvom kultúry SR oprávnenie č. 2/2004 na výkon kolektívnej správy práv. Nepriamo zákonné zastúpenie je inou právnou kategóriou ako aktívna vecná

legitímácia a súd ju vyvodil z listín, ktoré na to neboli spôsobilé. Kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany diela verejným prenosom technickými prostriedkami spadá do kategórie dobrovoľnej kolektívnej spravy práv v zmysle § 78 ods. 3 a contrario Autorského zákona. Z toho žalovaný vyvodzuje, že žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať výlučne na základe dohody a v dohodnutom rozsahu. Žalobca by mal vedieť, koho a k akému predmetu ochrany zastupuje a tieto informácie by mal byť žalobca schopný konfrontovať s údajmi uvedenými v štatistike vysielania, ktorú v konaní predložil. Samotné oprávnenie na výkon kolektívnej spravy práv neoprávňuje uplatňovať v mene oprávnených nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali.

13.2. Okresný súd vychádzal z nesprávneho predpokladu, že ak mal žalobca oprávnenie, zastupuje všetkých nositeľov práv, pričom nie je podstatné akých. Mandát žalobcu na úspešné uplatňovanie nárokov na súde vzniká až keď (a) - má uzavretú dohodu s oprávneným nositeľom práva, (b) - dôjde k neoprávnenému použitiu diela, (c) - správu práv k tomuto dielu oprávnený nositeľ práva písomným oprávnením zveril príslušnej organizácii kolektívnej spravy. Uvedené skutočnosti (a), (b), (c) žalobca nepreukázal a žalovaný nemal na základe čoho verifikovať, či sú to práve také predmety ochrany, ktoré mali byť v roku 2015 obsahom verejného prenosu a dané do spravy žalobcovi. Súd dokazovanie navrhnuté žalovaným (printscreensy zo stránky www.dabingforum.sk <<http://www.dabingforum.sk>>, či licenčné zmluvy medzi RTVS a konkrétnymi autormi) vôbec nevyhodnotil. V prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak producenti, ktorým autori vytvorené „čiastkové diela“ dodali do „audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzavretých zmlúv. Za tým účelom producenti alebo priamo vysielatelia s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide o tzv. spoločné dielo, kde ex lege vykonáva majetkové práva producent, vysielateľ. Ak by súd vykonal dokazovanie aspoň z reprezentatívnej vzorky diel, ako navrhol žalovaný, nemohlo by sa to považovať za neúčelnú obranu.

13.3. Žalovaný nad rámec svojej dôkaznej povinnosti vo vzťahu k preukazovaniu vecnej legitímácie žalobcu predložil listinné dôkazy, vzorku zmlúv, týkajúcich sa predmetov ochrany nachádzajúcich sa v štatistike vysielania na portáli www.crz.gov.sk <<http://www.crz.gov.sk>>. Z týchto zmlúv je zrejmé, že autori udelili RTVS súhlas, aby ich dielo použila spôsobom dohodnutým v zmluve. Predložený menný zoznam údajných slovenských oprávnených nositeľov majetkových práv nie je dôkaz spôsobilý preukázať vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu v spore. Uvedený zoznam nepreukazuje, že by mal žalobca s ktorýmkoľvek z nich uzavretú dohodu o zastupovaní, nevyplýva z neho špecifikácia predmetov ochrany daných do spravy a nie je možné účinne overiť, či došlo k neoprávnenému použitiu. Medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania, ktoré predložil žalobca, nie je žiadna spojitosť. Nie je možné zistiť, kto je nositeľom práv k audiovizuálnym dielam. Žalovaný nemal možnosť konfrontovať žalobcove tvrdenie, lebo nevie, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv. Ak diela autorov, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, nemohlo objektívne dôjsť k ich verejnemu prenosu a ak by aj boli predmetom verejného prenosu, žalobca nemusí disponovať mandátom od skutočného oprávneného nositeľa majetkových práv, lebo nie každému autorovi prislúcha právo udeľovať súhlas na použitie diela a teda požadovať bezdôvodné obohatenie. Aj v prípade zoznamu zahraničných partnerských organizácií ide o dôkaz nespôsobilý preukázať aktívnu vecnú legitímáciu. Tú nemožno vyvodiť ani z § 84 lebo v spojení s § 78 ods. 2, § 81 ods. 1 písm. c) Autorského zákona. Dôkazné bremeno prechádza na žalovaného len vtedy, ak chce vyvracať dôkazmi podložené tvrdenia.

13.4. Žalovaný namietal záver okresného súdu založený na tom, že žalovaný nespochybnil, že nemal so žalobcom uzavretú licenčnú zmluvu a že netvrdil skutočnosti vyplývajúce z ustanovenia § 84 ods. 1 Autorského zákona. Ak sa má § 84 ods. 1 Autorského zákona interpretovať tak, že neoprávnený používateľ má vydať bezdôvodné obohatenie organizácii kolektívnej spravy bez ohľadu na to, či táto dotknutého nositeľa práv zastupuje alebo nie, tak potom je ustanovenie § 84 ods. 1 Autorského zákona rozporné s obsahom a cieľom čl. 2 písm. a) a čl. 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES čo možno vyvodíť z rozhodnutia v prípade C-301/15 (podstatná je právne totožná otázka verejného prenosu diel prostredníctvom technických prostriedkov) a súd prvej inštancie bol povinný § 84 ods. 1 Autorského zákona vylúčiť z aplikácie.

14.1. Okresný súd sa nezoberal dôkazom žalovaného, ktorý predložil ako porovnávaciu štúdiu - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 14. 03. 2016. čo je dôkaz o obvyklej licenčnej odmene uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany k audiovizuálnym dielam podobne, ako uplatňuje žalobca. Žalobca má tvrdenie o neprímeranosti vyvrátiť a preukázať primeranosť odmien na základe objektívnych kritérií. Tým, že súd neprerušil konanie sám rozhodol o otázke aprobácie konania žalobcu v hospodárskej

súťaži, ktorú smie posudzovať výlučne protimonopolný úrad. Ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a) CSP neviaže prerušenie konania na priebeh iného konania, ale na existenciu otázky, ktorú nie je oprávnený riešiť súd, ale iný orgán verejnej moci. Jediné kritérium, na ktoré má súd pri rozhodovaní podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP prihliadať je, či v čase rozhodovania existuje otázka dotýkajúca sa predmetu sporu, ktorú nie je súd oprávnený riešiť.

14.2. Súd prvej inštancie nepoložil prejudiciálnu otázku, ktorej polozenie navrhol žalovaný a zároveň riadnym spôsobom nezdôvodnil, či a prečo sa nestotožňuje s argumentáciou žalovaného. Žalovaný má za to, že totožná otázka, akú mal riešiť súd prvej inštancie, už bola na úrovni práva EÚ zodpovedaná v rozsudku ESD C-301/15, čo malo viesť k odmietnutiu aplikácie § 84 ods. 1 Autorského zákona. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

15.1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že má za to, že preukázal svoju aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní, ktorú opiera o oprávnenie na výkon kolektívnej správy v znení rozhodnutia Ministerstva kultúry SR, zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práva a vzájomných zmlúv a poverení so zahraničnými partnermi a ďalej podľa ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a § 84 ods. 1 Autorského zákona. Tvrdenie žalovaného je v rozpore s princípmi kolektívnej ochrany autorských práv. Podľa § 81 ods. 1 písm. a) Autorského zákona je organizácia kolektívnej správy povinná zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva, ktoré spravuje, nielen zmluvne zastúpených nositeľov práv. Výklad, z ktorého plynie, že ostatní nositelia práv musia strpieť nemožnosť uplatnenia ich práv nemá oporu v Autorskom zákone. V novej právnej úprave § 79 a § 80 Autorského zákona č. 185/2015 Z. z. o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve je výslovne možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv, aby mal používateľ istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu, ak nemá možnosť riešiť udelenie licencie individuálne a na druhej strane, aby autor bol riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel.

15.2. Žalobca vysvetlil, prečo rozsudok vo veci C-301/15 nie je právne a skutkovo analogický s prejednávanou vecou. Naopak, súd v uvedenej veci konštatoval, že ustanovenia smernice nemožno vykladať v tom zmysle, že daný súhlas musí byť nevyhnutne vyjadrený explicitne a naopak sa treba domnievať, že tieto ustanovenia takisto umožňujú, aby bol uvedený súhlas vyjadrený implicitne.

15.3. Žalovaný tvrdí, že pokiaľ žalobca nevytvoril prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, tak nebolo možné overiť, či autori v zozname, ktorý predložil žalobca, sú práve autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015. Žalovaný interpretuje nárok žalobcu ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv. Licenčná odmena je odmena za získanie práva používať predmet ochrany a nie za reálne používanie predmetov ochrany. V prípade verejného prenosu nie je vopred známy presný rozsah a obsah vysielania a počas licencovaného obdobia sa kolektívne spravované predmety ochrany môžu meniť. Je notoricky známe, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 boli nevyhnutne diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Pri každom televíznom vysielaní dochádza k vysielaniu audiovizuálnych diel, v ktorých sú podstatným základom tvorivé zložky (najmä réžia, scenár, dialógy), zastupované žalobcom. Výška bezdôvodného obohatenia bola stanovená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny za tých autorov a nositeľov práv, ktorých žalobca zastupoval na zmluvnom základe.

15.4. Žalobca sa domáha bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, ktoré je stanovené ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou. Iný spôsob jej určenia objektívne nie je možný, taký postup je celosvetovo používaný a akceptovaný. Žalobca poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-367/2015, podľa ktorého majiteľ práv, ktoré boli porušené, môže požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu ujmy so zohľadnením aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť za oprávnenie používať dotknuté dielo.

15.5. Z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry vyplýva, že pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu. Postačuje, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo k produkcii diel autorov, zastupovaných organizáciou kolektívnej správy.

15.6. Žalobca vykonáva kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Audiovizuálne dielo je nesporne osobitným druhom diela spoluautorov, ktorého

režim je osobitne upravený v § 55 Autorského zákona. Audiovizuálne dielo nie je spoločným dielom ako to prezentuje žalovaný. V prípade audiovizuálneho diela je potrebné rozlišovať majetkové práva autora a iných nositeľov práv k dielu podľa § 18, majetkové práva výrobcu zvukovoobrazových záznamov podľa § 66, majetkové práva vysielateľa podľa § 68 Autorského zákona. Výrobcovia originálu audiovizuálneho diela mohli majetkové práva autorov audiovizuálneho diela vykonávať za kumulatívneho naplnenia osobitných podmienok, ktorými sú: a/ uzavretie písomnej zmluvy s audiovizuálnym autorom na vyhotovenie originálu diela, b/ dohoda o odmene za vytvorenie diela a c/ dohoda o odmene za jednotlivé použitie diela. Žalovaný posudzuje majetkové práva autorov zo zmlúv uzavretých s RTVS. Samotný dabing nie je audiovizuálne dielo a RTVS nie je výrobcom prvého originálu audiovizuálneho diela. RTVS má iba postavenie výrobcu zvukového záznamu, prípadne zvukovo-obrazového záznamu. RTVS nie je producentom.

15.7. Žalovaný opakovane uvádza, že autori dostávajú za to isté zaplatené dvakrát, prvýkrát od producenta či vysielateľa, druhýkrát od žalobcu. Opomína, že autori majú právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, majú nárok na odmenu za každé použitie diela a že použitie diela v audiovizuálnom diele je jeden zo spôsobov použitia diela, ďalšími sú vysielanie diela, káblová retransmisia a verejný prenos. Žalobca preto uzatvára licenčné zmluvy s vysielateľmi, káblovými operátormi aj používateľmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení. Žalovaný ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči žalobcovi, voči iným organizáciám kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM nie, s týmito organizáciami licenčné zmluvy uzavrel a tvrdil, že tým mal pokrytú ochranu všetkých diel a nezasahuje do práv jednotlivých autorov.

15.8. Žalovaný v roku 2015 realizoval verejný prenos technickými prostriedkami, bolo jeho povinnosťou uzavrieť so žalobcom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu pred začatím verejného prenosu. Obsadenosť žalovaného v roku 2015 tak nemala právnu relevanciu pre výšku nároku žalobcu z bezdôvodného obohatenia. K preukazovaniu obsadenosti ubytovacích zariadení žalovaného žalobca uviedol, že organizácie SOZA a žalobca zastupujú autorov. Autori udeľujú súhlas za použitie ich diel licenčnou zmluvou za licenčnú odmenu. Licenčná odmena sa týka nositeľov práv zastúpených žalobcom a SOZA, preto nezohľadňujú obsadenosť ubytovacieho zariadenia, čo žalovaný v prípade SOZA akceptoval. Naproti tomu nositelia práv súvisiacich s autorským právom uzatvárajú zmluvu o primeranej odmene a vzniká im nárok za skutočné použitie predmetov ochrany bez toho, aby udeľovali licenciu. Preto organizácie SLOVGRAM a OZIS zohľadňujú obsadenosť ubytovacích zariadení. V danom prípade je nepodstatné v akom rozsahu používateľ prijímal a sprostredkoval verejný prenos technickými zariadeniami, lebo pred začiatkom prenosu bol povinný mať uzavretú licenčnú zmluvu. Nepodstatné je, do akej miery právo licencie využíva, lebo podstatou licencie nie je reálne používanie predmetov ochrany. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium na dohodnutú licenčnú odmenu, ktorú mal žalobca s inými používateľmi na základe licenčnej zmluvy.

15.9. Obvyklá odmena môže byť len taká, za akú boli v rozhodnom období poskytované licencie iným používateľom. Analýza licenčných platieb, ktorú predložil žalovaný nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie v čase neoprávneného zásahu. Žalobca poukázal na to, že za rok 2015 s ním uzavrelo dohody o urovnaní už 381 používateľov, kedy plne rešpektovali sadzobník žalobcu. Žalobca poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré v desiatkach, skutkovo totožných konaniach nemali pochyb o práve žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. Pokiaľ žalovaný namieta, že súd neprerušil konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP, tak v konaní vyšlo najavo, že proti žalobcovi nie je na Protimonopolnom úrade Slovenskej republiky vedené žiadne konanie. Na protimonopolný úrad bol podaný podnet zo dňa 17. 06. 2015 na prešetrovanie tvrdeného zneužitia dominantného postavenia žalobcom, ktorý ale oznámil, že podnetom sa nebude zaoberať a tak isto v roku 2016 podnet odmietol a konanie nezačal. Rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia nie je závislé od odpovede na otázku, či zo strany žalobcu prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu. Nie je naplnený odvolací dôvod, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu, ktorá mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil.

17. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contr. CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie, je vecne správne. Vo zvyšku odvolanie podľa § 386 písm. c) CSP odmietol, pretože s poukazom na § 357 CSP odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. b) a c) CSP nie je prípustné.

18. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona č. 618/2003 Z. z. autor, do ktorého práva sa neoprávnené zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

Podľa § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to nehospodárne,

Podľa § 85 ods. 1 Autorského zákona, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

19. Okresný súd rozhodol o priznaní peňažného nároku titulom bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že žalovaný realizoval verejný prenos v izbách svojich ubytovacích zariadení bez súhlasu autorov a bez uzatvorenej hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom a tým sa dopustil neoprávneného použitia autorských diel, ktoré podlieha kolektívnej ochrane, ktorú ochranu vykonáva žalobca.

20. Odvolanie žalovaného nebolo dôvodné. Osobitná právna úprava § 81 ods. 1, písm. i) Autorského zákona, ktorú okresný súd správne použil, umožňuje žalobcovi vymáhať bezdôvodné obohatenie z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Registráciou na Ministerstve kultúry bolo žalobcovi priznané oprávnenie kolektívnej správy autorských práv a táto skutočnosť nebola sporná. Predmet a rozsah kolektívnej správy sa tým bez ďalšieho predpokladá a dôkazné bremeno ohľadne neexistencie dohôd žalobcu s nositeľmi práv prechádza na žalovaného.

21.1. Žalovaný tvrdil, že na preukázanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka v spojení s § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona nepostačuje, že v hotelovom zariadení je televízny prijímač a signál a žalobca neuviedol, za použitie akých konkrétnych diel sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný opomína, že vymáhaný nárok má oporu v právnej úprave bezdôvodného obohatenia podľa § 458a v spojení s § 442a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorá výslovne vychádza z obvyklej odmeny za získanie licencie. Z povahy licencie vyplýva, že nebolo potrebné nárok individualizovať uvedením diela a autora, ktoré mohli byť v zariadení žalovaného odvysielané technickým zariadením umožňujúcim verejný prenos.

21.2. Žalovaný nespochybnil záver, že v ubytovacích zariadeniach umožňoval verejnosti prijímať licencované autorské diela. Z toho dôvodu bolo jeho povinnosťou mať uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom. Inými slovami, použitím diela bez uzavretia licenčnej zmluvy žalovaný zasiahol do práv autorov, ktorých v konaní zastupuje žalobca.

21.3. Okresný súd správne zistil, že žalobca je oprávnený vo vlastnom mene vymáhať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva a tento nárok zodpovedá dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

22.1. Vzhľadom na povahu licencovaného diela nemohol žalovaný oslabiť dôkaznú situáciu ani poukázaním na rozsudky ESD vo veci C-306/05, vo veci C-162/10 a v rozsudku C-136/09. Žalovaný tvrdil, že rozsah platenia licenčného poplatku je závislým od obsadenosti izieb t. j. od naplnenosti ubytovacej kapacity. Dôkazné bremeno existencie verejného prenosu, vrátane výpočtu licenčného poplatku, resp. výšky bezdôvodného obohatenia je na žalovanom, ktorí disponuje potrebnými údajmi. Obdobne ako v prípade, že by so žalobcom uzatváral riadnu zmluvu (dohodu o urovaní). Nie je účelom právnej úpravy, aby sa žalovanému „oplatilo“ neuzavrieť riadnu licenčnú zmluvu. Žalovaný sa vyhol plateniu licenčného poplatku, čím na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu.

22.2. Pokiaľ žalovaný popiera obsadenosť izieb a nesplnenie „kumulatívnych predpokladov“, sám nepredložil iné dôkazy. Dôkazná povinnosť aj v tomto prípade prechádza na žalovaného, ktorý nerobil spornou skutočnosť, že poskytovanie signálu prostredníctvom technických zariadení pre klientov ubytovacích zariadení sa považuje za verejný prenos bez ohľadu na to, či sa televízory používajú a

v akom rozsahu. Žalobca vysvetlil, prečo uplatnený nárok zodpovedá kapacite ubytovacích zariadení žalovaného novou verejnosťou. Povinnosťou žalovaného bolo predložiť dôkaz spochybňujúci tento predpoklad bezdôvodného obohatenia. Žalovaný sa obmedzil na teoretickú úvahu, ktorá nespochybnila ani základ nároku ani skutkové tvrdenia žalobcu. V prípade argumentácie rozsudkom vo veci C-301/15 (totožná otázka verejného prenosu diel prostredníctvom technických prostriedkov) smerujúcej k tomu, aby súd vylúčil z aplikácie § 84 ods. 1 Autorského zákona išlo o iný skutkový stav, ktorý mal základ v prenose „obchodne nedostupných kníh“. Ani tvrdenia žalobcu označené ako licenčné zmluvy medzi RTVS a konkrétnymi autormi nemali vzťah k prejednávanej veci a neboli dôvodom, aby ich súd vyhodnotil. Odvolací súd v tom smere odkazuje na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu.

22.3. Podstatnú časť odvolacích dôvodov predstavujú hypotetické tvrdenia žalovaného, ktorý opomína, že predpoklad aktívnej legitímácie žalobcu je zohľadnený v § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, na ktorej založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie. Uvedená právna úprava vylučovala právo žalobcu domáhať sa bezdôvodného obohatenia iba v prípade, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha. Žalobca nebol povinný preukazovať, že vydania bezdôvodného obohatenia sa domáhal nositeľ práva, potrebné tvrdenia a dôkaz opaku mal predložiť žalovaný.

22.4. Právna úprava výkonu kolektívnej správy pri vymáhaní bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) v spojení s § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, neumožňuje prihliadnuť na hospodárske výsledky podnikania žalovaného t. j. zohľadniť skutočnú obsadenosť ubytovacích kapacít v posudzovanom roku 2015, aj keby dôkazné bremeno tvrdení žalovaný uniesol. Povinnosť kolektívneho správcu vrátiť zaplatený licenčný poplatok z právnej úpravy nevyplýva. Platí pravidlo, že už raz zaplatené poplatky nie je povinnosť znova vyúčtovať.

22.5. Z právnej úpravy, ktorú okresný súd správne použil vyplýva, že ako bezdôvodné obohatenie môže žalobca požadovať peňažnú náhradu vo výške dvojnásobku licenčného poplatku, ktorý by žalovaný zaplatil žalobcovi, ak by mal uzavretú riadnu zmluvu. Konštrukcia nároku ako dvojnásobku licenčného poplatku je v zákone daná tým, aby sa žalovanému používateľovi neoplatilo obchádzať plnenie povinností. Posudzovaný nárok žalobcu má povahu paušalizovanej náhrady, ktorá má základ v právnej úprave ochrany autorských práv a vyjadruje záujem na tom, aby kolektívna ochrana autorských práv, ako práv absolútnych, nebola závislá na subjektívnych dôvodoch a na relatívnych právach tých povinných subjektov, ktoré užívanie dotknutých autorských práv umožňujú.

23. Okresný súd tiež správne uviedol, že výšku licenčnej odmeny by mohol súd preskúmať len v prípade žaloby o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 ods. 1 Autorského zákona. Žalobcu teda odkázal na podanie žaloby, pričom z právnej úpravy Autorského zákona vyplýva, že taká žaloba je predstihová, je účelná v štádiu kontraktačného procesu a nie v súvislosti s následným postihom a vymáhaním bezdôvodného obohatenia. Žalovaným predložená porovnávacia štúdia licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach vo vybratých krajinách Európy nemá vzťah k premetu konania.

24. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovaného nespochybňuje žalovanú pohľadávku. Pokiaľ žalovaný žiadal preskúmať procesné uznesenia súdu prvej inštancie, z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody na prerušenie konania žalovaný nepreukázal a zamietnutie návrhov bolo v prejednávanej veci v súlade s procesným poriadkom. Vzhľadom na prípustnosť odvolania proti uneseniu súdu, ktoré je uvedené v § 357 CS, odvolací súd potvrdil uznesenie, ktorým okresný súd nepripustil prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. a) CSP. Žalovaný nepreukázal, že v konaní pred protimonopolným úradom sa rieši otázka, ktorú by súd nebol oprávnený sám posúdiť. Vo zvyšku odvolanie podľa § 386 písm. c) CSP odmietol, pretože odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1, písm. b) a c) CSP nie je prípustné.

25. O nároku na náhradu trov konania súd rozhoduje v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 1 CSP). V odvolacom konaní bol úspešný žalobca a preto podľa § 255 ods. 1 CSP odvolací súd žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške trov prvostupňového a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

26. Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.
Rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

Je povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP).

Dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Nedostatky dovolania vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP.